

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Kateřiny Sedlákové a soudkyň Mgr. Alžběty Stříbrné a JUDr. Ludmily Petrákové ve věci

žalobce: **Matouš Bulíř**, narozený dne 21. 3. 1983
bytem Vlčí vrch 673, 460 15 Liberec
zastoupený advokátem Mgr. Radkem Suchým
sídlem Štítkova 233/1, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Manipulátoři.cz, z. s.**, IČO 07815964
sídlem Zenklova 24/54, 180 00 Praha 8
(dříve Rybná 716/24, 110 00 Praha 1)
zastoupená advokátem JUDr. Arturem Ostrým
sídlem Arbesovo náměstí 257/7, 150 00 Praha 5

o ochranu osobnosti

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 10. prosince 2025,
č. j. 31 C 122/2023-163,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení 26 015 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kasimírová

Odůvodnění:

1. **Žalobce** se podanou žalobou na ochranu osobnosti domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci 500 000 Kč a zaslat mu na adresu trvalého pobytu písemnou omluvu: „Zapsaný spolek Manipulátoři.cz z. s. se omlouvá panu Matouši Bulířovi za výroky, jež byly spolkem Manipulátoři.cz z. s. publikovány na webových stránkách Manipulátoři.cz v článcích pod názvem Matouš Bulíř a jeho lež o Ukrajině, Matouš Bulíř monitoring dezinformační scény a Matouš Bulíř a jeho manipulace s daty i s výkladem zákonů. Tyto články obsahovaly deklamující lživá neověřená tvrzení dotýkající se dobré pověsti, vážnosti, jména a důstojnosti ve společnosti pana Matouše Bulíře. Spolek se tímto omlouvá za výše uvedené články, které jsou objektivně způsobit vážnost, dobré jméno a pověst Matouše Bulíře“.
2. Žalobce se takto domáhal zadostiučinění za zásahy do svých osobnostních práv, kterých se měl žalovaný dopustit v následujících článcích zveřejněných na webových stránkách manipulatori.cz: 1) Matouš Bulíř a jeho manipulace s daty i s výkladem zákonů ze dne 12. 6. 2020, 2) Matouš Bulíř a monitoring dezinformační scény ze dne 27. 7. 2020 a 3) Matouš Bulíř a jeho lež o Ukrajině ze dne 28. 6. 2022. Žalobce uvedl, že je veřejně známou osobností, politickým a lidskoprávním aktivistou, youtuberem, influencerem působícím na většině sociálních sítích, publicistou a amatérským válečným reportérem. V roce 2022 a 2023 se jako dobrovolník zúčastnil vojenských operací na straně ukrajinských bojovníků proti ruské agresi. Své zkušenosti z boje a z oblastí nezasažených válkou se následně snažil zprostředkovat české veřejnosti prostřednictvím sociálních sítí. Žalobcovy reportáže však začaly být zpochybňovány, neboť nekorespondovaly s oficiální doktrínou ukrajinské veřejné i vojenské správy, jakož i s oficiální interpretací událostí na Ukrajině. Žalovaný ve svých článcích označil žalobce za lháře, dezinformátora a manipulátora a jeho náhled na žalobce následně přebrala i mainstreamová média. Tím byl žalobce zasažen na své cti, čelil mnoha osobním útokům a výhrůžkám na sociálních sítích a byl fyzicky napaden během svého působení na Ukrajině. Rovněž byl v důsledku článků žalovaného stažen rozhovor s žalobcem z portálu idnes.cz. Celá věc zasáhla i žalobcovu rodinu a jeho podnikání.
3. **Žalovaný** s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Ve vztahu k prvním dvěma článkům namítl nedostatek své pasivní legitimace, neboť poskytovatelem obsahu na webu manipulatori.cz byl pouze v období od 12. 10. 2021 do 28. 7. 2023. Dále uvedl, že provozuje nezávislý publicistický web, jehož cílem je upozorňovat českou veřejnost na nepravdivé či zavádějící informace bez jakýchkoliv politických souvislostí. V tomto smyslu žalovaný v článku Matouš Bulíř a jeho lež o Ukrajině zpochybnil žalobcovo tvrzení, že Ukrajina se nesnaží poskytnout ubytování svým vlastním uprchlíkům, neboť více než 58 % uprchlíků bylo vnitřně vysídleno a neemigrovalo do třetích zemí. Pokud žalovaný uvedl, že žalobce šířil řadu dezinformací, vycházel přitom z konkrétních případů, kdy žalobce prokazatelně šířil lživá tvrzení nebo manipuloval fakta. Žalobce je nadto politik (vůdčí osobnost nacionalistického hnutí První republika) a veřejně známá osobnost, proto musí být schopen snést vyšší míru kritiky. Za svůj mediální obraz si žalobce může sám, neboť byl např. v minulosti pravomocně odsouzen za výtržnictví.
4. **Soud prvního stupně** rozsudkem ze dne 10. 12. 2025, č. j. 31 C 122/2023-163, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal omluvy ve shora uvedeném znění (výrok I), zamítl žalobu, aby byl žalovaný povinen zaplatit žalobci 500 000 Kč jako náhradu za zásah do cti, soukromí a důstojnosti (výrok II) a uložil žalobci nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 90 387 Kč (výrok III). V odůvodnění uvedl, že žalobu ve vztahu k prvním dvěma článkům shledal nedůvodnou pro nedostatek pasivní věcné legitimace, neboť žalovaný v době jejich zveřejnění nebyl držitelem ani provozovatelem domény webových stránek www.manipulatori.cz (tím byl od 12. 10. 2021 do 28. 7. 2023). Nad rámec toho byly tyto články pravdivé a nebyly způsobily zasáhnout do žalobcových osobnostních práv.

5. Ve vztahu ke třetímu článku s názvem Matouš Bulíř a jeho lež o Ukrajině uvedl, že žalovaný článkem reagoval na facebookový příspěvek žalobce ze dne 23. 6. 2022, v němž žalobce mj. napsal: „*jelikož jsem Ukrajinu procestoval celou napříč, musím konstatovat, že nevidím důvod k tomu, aby u nás bylo za: a) tolik uprchlíků (pokud vůbec nějaký) b) aby tu z nich kdokoliv zůstal natrvalo. Drtivá většina Ukrajiny je po fyzické stránce válkou nezasáжена. Ukrajina se vůbec nesnaží poskytnout ubytování svým vlastním uprchlíkům a bere jako standard, že utíkají ven ze země a že se o ně starají státy jako Polsko či my. Je třeba však dodat, že tam kde se bojuje je to apokalypsa a lidé tam neuvěřitelně trpí, jelikož na ně povětšinou kašle i ukrajinská vláda, která selhává v pomoci lidem, kteří setrvávají a nikam neprchají. Ukrajina je obrovská země a má více prostoru na to ubytovat a postarat se o své lidi než Česká republika, jen to odmítají dělat. Ukrajinci odmítají ubytovávat své krajany, města se nesnaží zřizovat ve velkém prostoru pro své krajany a pokud vím, klidně mě opravte, tak neexistuje snad ani jeden velký uprchlický tábor na Ukrajině, že? A než mi někdo napíše, že to je přeci dobré, že chtějí pracovat, tak rovnou dodám, že dříve či později dojde ke slučování rodin a přijdou sem i muži. Dojde k podseknutí mezd, ekonomika bude v recesi, ne každý bude mít práci a kriminalita vzroste o desítky, možná i stovky procent.*“ Nad rámec citovaných pasáží žalobce v příspěvku prezentoval své názory uvozené slovy „dle mého“, „myslím, že“ a na závěr článku uvedl větu „*Tolik mé vlastní subjektivní postřehy z mé cesty*“.
6. V článku Matouš Bulíř a jeho lež o Ukrajině žalovaný napsal „*Matouš Bulíř je vůdčí osobností nacionalistického hnutí První republika a na Facebooku šířil už řadu dezinformací (zde je odkaz na článek Monitoring dezinformační scény). V novém statusu opakuje lži o tom, že na většině území Ukrajiny je bezpečno a argumentuje, že se Ukrajina vůbec nesnaží poskytnout ubytování svým vlastním uprchlíkům a bere jako standard, že utíkají ven ze země. Například do České republiky. Ve skutečnosti bylo vnitřně vysídleno více obyvatel, než uprchlo ze země (zde je odkaz na článek Novinky.cz ohledně 8 milionů vnitřně vysídlených uprchlíků). V důsledku ruské invaze bylo na Ukrajině vnitřně vysídleno přes osm milionů lidí, uvádí Mezinárodní organizace pro migraci (IOM). O tři miliony méně uteklo do zahraničí. Existují desítky záznamů, jak ukrajinská armáda řídila evakuaci lidí z Donbasu do relativně bezpečných oblastí (zde je odkaz na článek irozhlasu.cz ohledně evakuace). Ruská armáda navíc zničila v bezpečných částech země infrastrukturu. Na plno tedy nefungují nemocnice, školy, podniky, lidé nemají příliš velkou šanci najít práci a podobně. Naopak v České republice je poptávka po (levné) pracovní síle (zde odkaz na článek ohledně toho, že Češi s cizinci v práci vycházejí dobře a mají mít stejné podmínky z portálu businessinfo.cz). Pokud by se český podnikům podařilo místa naplnit, české ekonomice to naopak pomůže. Mohlo by to pomoci zpomalit například i inflaci. V současné době totiž podniky nedostatek pracovníků kryjí přesčasy zaměstnanců. Těm však musí vyplácet příplatky. Pokud by se podnikům podařilo místa naplnit, klesnou jejich náklady na zaměstnance a budou mít méně důvodů své produkty nadále zdražovat. Zvýšila by se i produkce, a tedy i potencionální zisk firem. Stát by tak přirozeně vybral i více na daních a vyšší výběr by mohl investovat i na pomoc občanům ČR. Závěrem článku je uveden text aktualizace: Aktualizace 11. března 2023: Činnost hnutí První republika byla pozastavena na základě rozhodnutí soudu (zde odkaz na veřejný rejstřík). Hnutí nedodalo zprávy o hospodaření*“.
7. Soud prvního stupně zdůraznil, že žalobce je veřejně známou osobou a je povinen snést vyšší míru kritiky. Nadto se dobrovolně rozhodl publikovat o tématu války na Ukrajině, přitom se jedná o značně kontroverzní téma. Nebylo prokázáno, že by článek Matouš Bulíř a jeho lež o Ukrajině obsahoval nepravdivá tvrzení či nepřiměřené hodnotící soudy. Žalobce je skutečně vůdcem nacionalistického hnutí a v textu nebyl užít pojem nacista, ale nacionalista. Dále je pravdou, že žalobce již dříve šířil řadu dezinformací, jak plyne z předchozího článku Monitoring dezinformační scény: Matouš Bulíř, na který žalovaný v textu odkázal. Uvedený článek řešil mj. kauzu fotomontáže pirátských poslanců, v rámci níž žalobce umístil text „Black lives matter“ na ceduli, kde bylo původně napsáno „domácí úkoly pro vládu“ a dále zveřejnil fotografii s informací o náměstí G. Floyda na Praze 1. Tyto fotomontáže mnoho lidí bralo vážně, proti čemuž žalobce nijak nezasáhl. V článku je dále uvedeno, že byl žalobce obžalován v kauze cedulí s textem „Památník věnovaný historicky posledním pracujícím Romům na území České republiky“, kterou umístil v areálu památníku romského koncentračního tábora v Letech. Konečně jsou v článku odkazy na zjištění Českých elfů a Iniciativy C19 dezinfoservis, že řada

žalobcových příspěvků je sdílena proruskou dezinformační scénou. Soud prvního stupně dále uvedl, že žalobce v článku Matouš Bulíř a jeho lež o Ukrajině prezentoval své zkušenosti z Ukrajiny jako fakt, ačkoliv čerpal pouze z omezených zdrojů (sám ve svém účastnickém výsledku přiznal, že hovořil pouze s jednotkami lidí na Ukrajině), a jeho tvrzení byla vyvrácena reportem o vnitřním vysídlování v rámci Ukrajiny. Použití slova lež je přiměřený hodnotící soud a přípustná kritika ze strany žalovaného. Tvrzená újma nebyla v příčinné souvislosti s článkem žalovaného (fyzické napadení žalobce na Ukrajině, stažení článku z idnes.cz, újma v podnikání) a nesouhlasné názory na sociálních sítích je třeba považovat za zcela běžné.

8. **Žalobce** napadl rozsudek soudu prvního stupně včasným a přípustným **odvoláním**. V něm označil napadený rozsudek za nesprávný a nepřezkoumatelný. Soud prvního stupně popsal žalobce podle definic a politických proklamací žalovaného, které vzal za své, přitom takové hodnocení nemá pro posouzení tohoto sporu žádnou relevanci. Naopak o žalovaném se vyjadřoval pozitivně a nevzal v potaz, že jde o politickou neziskovou organizaci, která se zabývá angažovanou žurnalistikou, a jeho předseda Jan Cemper se po roce 2010 hlásil k anarchistickému hnutí. Dále se soud prvního stupně snažil prokázat dezinformační povahu žalobcových názorů s odkazem na hodnocení jiných neziskových organizací typu Čeští elfové, Iniciativa C19 apod., tedy subjektů bez jakékoliv veřejnoprávní autority. Příspěvky žalobce jsou dle soudu prvního stupně často sdíleny proruskou dezinformační scénou, aniž by bylo jasné, o co konkrétně se má jednat. Taktéž je v napadeném rozsudku uvedeno, že žalobce zpochybňuje veřejně dostupné informace, ačkoliv jde nepochybně o výraz svobody projevu. Soud prvního stupně tedy hodnotil zjištěný skutkový stav prizmatem ideologických postulátů a postupoval v rozporu s principem nestrannosti a nezávislosti soudní moci, neboť ve věci rozhodl primárně podle politických sympatií. Žalobce závěrem vyjádřil nesouhlas s právním závěrem, že by se ze strany žalovaného jednalo o přiměřenou kritiku, a navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
9. **Žalovaný** v písemném vyjádření k odvolání uvedl, že soud prvního stupně správně poukázal na skutečnost, že žalobce je veřejně známou osobou, neboť tato otázka je v souladu s ustálenou judikaturou pro posouzení věci relevantní. Označení žalobce i žalovaného je v napadeném rozsudku skutkově pravdivé. Soud prvního stupně nehodnotil dezinformační povahu názorů žalobce, ale zohlednil, že žalobce byl za dezinformátora označen jinými organizacemi jako např. Čeští elfové a žalovaný tuto skutečnost uvedl ve svém článku ve víře v pravdivost daného označení. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že skutková tvrzení autora článků byla pravdivá, resp. hodnotící soudy byly přiměřené. Žalobce přitom v odvolání neuvádí, v čem konkrétně soud prvního stupně pochybil (tedy z jakého důvodu je rozsudek nepřezkoumatelný, v čem byl nesprávně zjištěn skutkový stav nebo v jakém směru věc chybně právně posoudil), pouze mu vyčítá ideologickou zaujatost. Žalovaný navrhl napadený rozsudek jako věcně správný potvrdit a přiznat žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení.
10. **Odvolací soud** přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu, v němž byl odvoláním žalobce napaden (§ 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
11. Odvolací soud předně souhlasí se soudem prvního stupně, že ve vztahu k prvním dvěma článkům není dána pasivní legitimace žalovaného, neboť žalovaný nebyl v době jejich publikace ani provozovatelem webu, ani držitelem domény manipulatori.cz. První článek Matouš Bulíř a jeho manipulace s daty i s výkladem zákonů byl zveřejněn dne 12. 6. 2020 a druhý článek Matouš Bulíř a monitoring dezinformační scény byl zveřejněn dne 27. 7. 2020. Jak vyplynulo z provedeného dokazování, žalovaný byl držitelem domény od 12. 10. 2021 do 28. 7. 2023, proto za zveřejnění těchto dvou článků nenese odpovědnost.
12. Ve vztahu ke třetímu článku s názvem Matouš Bulíř a jeho lež o Ukrajině soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru, že jím nebylo neoprávněně zasaženo do žalobcových osobnostních

práv. Žalobce v odvolání s tímto závěrem nesouhlasil, ovšem blíže nespecifikoval, v čem konkrétně měl soud prvního stupně pochybit, zda nesprávně zjistil skutkový stav nebo věc nesprávně právně posoudil nebo se dopustil jiných pochybení. Těžiště odvolací argumentace spočívá v tom, že soud prvního stupně věc hodnotil ideologicky, zaujatě a podle politických sympatií.

13. Odvolací soud proto považuje za vhodné nejprve připomenout, že spornou je v této věci otázka, zda lze článek Matouš Bulíř a jeho lež o Ukrajině považovat za přípustnou kritiku, tedy zda se opírá o pravdivé skutečnosti a vyvozuje z nich odpovídající a přiměřené soudy. Lze zopakovat (viz bod 62 napadeného rozsudku), že *„právem přípustná kritika předpokládá, že při ní nejsou překročeny meze věcné kritiky a dále, že je přiměřená co do obsahu i formy. Takto jsou míněny i použité výrazy, formulace, spojení apod., přičemž podstatné je, že tato kritika tak nerybočuje z mezí nutných k dosažení sledovaného a zároveň společensky uznávaného účelu. O věcnou kritiku jde tedy, jestliže vychází z pravdivých výchozích podkladů. Současně však z těchto výchozích podkladů takováto kritika musí logicky vyvozovat odpovídající, hodnotící úsudky – závěry. Nejsou-li tyto předpoklady pravdivé, případně je-li hodnotící úsudek difamující, nelze považovat kritiku za přípustnou. Kritika se musí vyvarovat toliko všeobecných soudů, které nejsou opřeny o potřebné konkrétní skutečnosti, a nemůže sledovat cíl pomluvy, zlostouzení, urážky, příp. skandalizace určité fyzické osoby (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2005, sp. zn. 30 Cdo 1872/2004).“*
14. Žalobce v průběhu řízení vymezil, že se cítí dotčen touto částí sporného článku, která žalobce označuje za vůdčí osobnost nacionalistického hnutí První republika, který na Facebooku šířil už řadu dezinformací a opakuje lži o tom, že na většině území Ukrajiny je bezpečno, Ukrajina se nesnaží poskytnout ubytování svým vlastním uprchlíkům a bere jako standard, že utíkají ven ze země.
15. Soud prvního stupně správně shledal, že označení žalobce za vůdčí osobnost nacionalistického hnutí První republika je pravdivé. Žalobce v době publikace článku skutečně byl vůdčí osobností tohoto politického hnutí, které lze s ohledem na jeho zaměření i název („Národovci“) charakterizovat jako nacionalistické. Na této skutečnosti není nic nepravdivého ani dehonestujícího, ostatně sám žalobce během svého účastnického výslechu potvrdil, že mu takového označení nevadí, pokud není zaměněno za pojem „nacistické“. Nic takového však ve sporném článku není řečeno.
16. Označení žalobce za dezinformátora žalovaný opřel o dřívější článek z webu s názvem Monitoring dezinformační scény: Matouš Bulíř, v němž byla mj. popsána kauza fotomontáží s textem „Black lives matter“ na ceduli pirátských poslanců a s informací o náměstí G. Floyda na Praze 1. Tato fotomontáž nebyla opatřena upozorněním, že se nejedná o reálnou fotografii, a mnoho uživatelů ji v této podobě šířilo. Uvedený článek dále řešil kauzu urážlivé cedule v památníku v Letech a odkazoval na zjištění dalších organizací (Čeští elfové, Iniciativa C19 dezinfoservis), které se rovněž věnovaly žalobcovým příspěvkům. V článku je pak jasně uvedeno, že se jedná o informace z jiných zdrojů. Soud prvního stupně se uvedenými skutečnostmi zabýval ve svém souhrnu a vyhodnotil je tak, že označení žalobcovy aktivity za „šíření dezinformací“ není nepřiměřeným hodnotícím soudem. Tento závěr tedy soud prvního stupně nepřevzal od jiných neziskových organizací, jak se domnívá žalobce, ale učinil ho na základě zjištění získaných z dokazování v tomto řízení.
17. Se závěrem soudu prvního stupně se odvolací soud ztotožňuje, neboť žalobce vědomě vytvořil fotomontáž, která se dále šířila jako pravdivá, ačkoliv neodpovídala realitě (náměstí G. Floyda na Praze 1 neexistuje), a současně budila dojem, že pirátské poslanci podporují hnutí Black lives matter, které bylo v té době do značné míry kontroverzní. Nadto je třeba přihlédnout i k obsahu dalších žalobcových příspěvků, které byly zjištěny v průběhu dokazování a které jsou z hlediska jejich pravdivosti problematické. Jde např. o příspěvek, v němž žalobce označil právní stát, ve kterém žijeme, za pouhou iluzi, neboť „obyčejná žena“ se vyjádří k události, která se stala tisíce km daleko a je odsouzena za trestný čin schvalování teroristického útoku, naproti tomu

komunální politik ODS vyzývá k vraždě prezidenta republiky a soud to vyhodnotí jako přestupek. Na tento příspěvek reagoval článek s názvem Matouš Bulíř a jeho manipulace s daty i s výkladem zákonů, v němž bylo připomenuto, že dle platných zákonů České republiky je trestný čin Podpora a propagace terorismu závažnější než trestný čin Podněcování k trestnému činu a současně neexistuje speciální zákon, který by chránil prezidenta republiky před urážkami. Uvedená žena přitom na svém facebookovém profilu napsala „*Tak tohle je velký frajer, kéž by takových bylo víc, když s těma sviněma muslimskými vládami nic nedělají a ještě jim ustupují*“. Tímto statutem podpořila spáchaný teroristický útok ve dvou mešitách na Novém Zélandu, při němž zemřelo pět desítek lidí. Odvolací soud dodává, že článek Matouš Bulíř a jeho manipulace s daty i s výkladem zákonů byl taktéž zveřejněn na webu manipulatori.cz a žalovaný na něj zprostředkovaně odkazoval, neboť mapoval žalobcovy dřívější dezinformační aktivity.

18. Ohledně tvrzení, že žalobce šíří lži o situaci na Ukrajině, soud prvního stupně z dokazování zjistil, že dle reportu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) bylo na Ukrajině vnitřně vysídleno přes osm milionů lidí, o tři miliony méně uteklo do zahraničí. Tento report je tedy v přímém rozporu s tvrzením žalobce, že Ukrajina se vůbec nesnaží poskytnout ubytování svým vlastním uprchlíkům a bere jako standard, že utíkají ven ze země. Žalobce sám přiznal, že čerpal z velmi omezených zdrojů (hovořil s jednotkami lidí), přesto však neváhal tuto svou kusou zkušenost prezentovat jako všeobecný fakt. Pokud žalobce tvrdil, že se jednalo o jeho subjektivní pohled na věc, měl koncipovat svůj příspěvek tak, aby to z něj bylo patrné. Obsah příspěvku však tímto způsobem nevyznívá, neboť žalobce v něm kategoricky uvádí, že Ukrajina se „vůbec nesnaží pomoci“ a „bere jako standard“. Na vyznění článku pak nemůže nic změnit ani závěrečná věta, že se jedná o žalobcovy subjektivní postřehy z cesty. Tato věta se nachází až na samotném závěru poměrně obsáhlého článku, kde si jí čtenáři nemusí vůbec všimnout, a současně není způsobila zrelativizovat dříve uvedené kategorické výroky. S ohledem na tyto skutečnosti tedy odvolací soud souhlasí se soudem prvního stupně, že žalovaný si nepočínal nepřiměřeně, pokud s odkazem na relevantní zdroje a širší souvislosti označil žalobcův příspěvek za lživý. Žalobcovy výroky prezentované jako fakt skutečně neodpovídaly realitě, tedy nebyly pravdivé, a pokud žalovaný užil mírně expresivního výrazu „lež“, nevybočil tím ani z hlediska formy z mezí přípustné kritiky.
19. Tento závěr platí o to více, že žalobce je veřejně známou osobou, jak správně uvedl již soud prvního stupně. Žalobce se přitom mylí, pokud se domnívá, že soud prvního stupně zohlednil žalobcovu osobu z hlediska jeho politických či společenských názorů a počínal si ve vztahu k němu zaujatě. Skutečnost, že je žalobce influencerem, youtuberem a bývalým politikem, je totiž v souladu s ustálenou judikaturou podstatná pro závěr, že je žalobce povinen snést vyšší míru kritiky (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2024, sp. zn. 25 Cdo 1838/2024, ze dne 20. 9. 2023, sp. zn. 25 Cdo 3108/2021, ze dne 4. 3. 2026, sp. zn. 25 Cdo 860/2025). Tato kritika se pak týkala výhradně veřejného působení žalobce, nikoliv jeho soukromé sféry. Soud prvního stupně správně poukázal na to, že se žalobce dobrovolně rozhodl publikovat o tématu války na Ukrajině a ukrajinských uprchlíků, což bylo v rámci české společnosti polarizační téma. Žalobce si toho ostatně byl vědom a sám se v textu obracel na čtenáře, u nichž předpokládal nesouhlasný názor (vyzýval k reakci „než mi napíšete“, „možná nebudete souhlasit“ apod.). Pokud se tedy následně ozvala kritika od opačného názorového spektra, která upozorňovala na jeho nepřesné či zavádějící výroky, jde o logický důsledek, s nímž žalobce musel počítat. Nadto je třeba přihlédnout i k tomu, že žalobce se v rámci svého veřejného působení záměrně nevyhýbá kontroverzním aktivitám (viz jeho umístění urážlivé cedule do památníku v Letech nebo prodej přelepků SPZ značek s českým logem), a tedy tím spíše musí být srozuměn s tím, že na jeho adresu budou zaznívat kritické hlasy.
20. Odvolací soud shrnuje, že žalovaný ve sporném článku nezasáhl neoprávněně do osobnostních práv žalobce, tedy jeho jednání nebylo protiprávní. Za této situace se odvolací soud již dále

nezabýval rozsahem a charakterem tvrzené újmy, neboť tato otázka je pro posouzení věci nadbytečná.

21. Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil jako věcně správný podle § 219 o. s. ř., a to včetně výroku o nákladech řízení.
22. **O nákladech odvolacího řízení** bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. a procesně úspěšnému žalovanému byla přiznána jejich plná náhrada. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená podle § 9a odst. 1 písm. a), § 6 odst. 1 a § 7 a. t. z tarifní hodnoty ve výši 500 000 Kč, a to odměna za dva úkony právní služby po 10 300 Kč (vyjádření k odvolání a účast u jednání), včetně dvou paušálních náhrad výdajů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem náklady odvolacího řízení žalovaného činí 21 500 Kč, s DPH ve výši 21 % pak 26 015 Kč.
23. Lhůta k plnění a místo plnění jsou stanoveny dle § 160 odst. 1 v části věty před středníkem o. s. ř. a § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 211 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí v části týkající se věci samé **je** dovolání **přípustné** a lze je podat do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V části týkající se výroku o nákladech řízení **není** dovolání přípustné.

Praha 10. září 2026

Mgr. Kateřina Sedláková v. r.
předsedkyně senátu